

0,50

KINOPALÆET

0,50 *summen ved*

A/s Filmsatieret ASA
præsenterer

**Ebbe
Langberg**
som
Erik

Den yndige franske
skuespillerinde
Anna Gaylor
som
Colette

Ghita Nørby
som
Irene

**Malene
Schwartz**
som
Kirsten

**Gunnar
Lauring**
som
direktor Dreyer

Chr. Arhoff
som
Henriksen

**Lisbeth
Movin**
som
fru Dreyer

helt

familien, som mor gav

LISBETH og LAU LAURITZEN's
festlige danske farvelystspil

**Henrik
Wiehe**
som
Erling

Min kone fra PARIS

efter Jacques Deval's »Soubrette«

Drejebog ..... Børge Müller
Musik ..... Sven Gyldmark
Orkester ..... Jørn Grauengaard
Fotografi ..... Rudolf Frederiksen, D. F. F.
Tone ..... Bent Høyer
Dekorationer ..... Steini Sveinbjørnsson

Ebbe Langberg er klædt

Selskabskjoler: HOLGER BLOM

Pelsværk: A. C. BANG

Udlejning:

A/S ASA FILMUDLEJNING

samt OLAF USSING, ELSE JARLBAK, GUNNAR LEMVIG m. fl.

Handlingen:

Fløjtende betjente ..... forelskede kyskende par ..... små caféer ..... Sacre Coeur ..... Eiffeltårnet ..... Triumfbuen ..... Montmartre — simpelthen byernes by — PARIS.

Og Paris betyder AMOUR! Det har den unge dansker, Erik Dreyer, opdaget til fulde i den årække, hvor han — med velvillig økonomisk støtte fra sit fædrene ophav — har studeret musik med mere. Han har med et brag tabt sit hjerte til den henrivende, lille, franske model, Colette, og har omgående giftet sig med hende uden sine forældres vidende. Efter tre ugers dans på små, lyserøde skyer bliver han imidlertid brat hentet ned på jorden, da et brev fra København meddeler, at man ønsker at se den fortabte søn. Naturlig-

vis skal Colette med hjem og præsenteres for familien på Strandvejen, og Erik er overbevist om, at de vil blive ligeså forelskede i hende, som han selv er. Stemningen er så høj på den lille fortovscafé, hvor de tager afsked med vennerne i Pernod, at de er lige ved at komme for sent til toget.

Men stemningen er knap så høj på Strandvejen. Dreyer sen. er i alvorlige økonomiske vanskeligheder, og stederne, hvor fru Gerda kan købe ind på kredit, bliver færre og færre. Dreyer har imidlertid en fed kontrakt i vente, og det gælder blot om at få lidt mere frist hos kreditorerne. Det er i virkeligheden derfor, han har bedt sønnen om at komme hjem. Inden Erik rejste til Paris, var han nemlig halvforlovet med Irene Hagenfryd, en af Danmarks rigeste arvinger, og Dreyer er klar over, at en forlovelsesdeklaration vil give ham den nødvendige tidsfrist. Derfor har han inviteret Irene og hendes forældre til stor modtagelsesmiddag med den lumske bagtanke at få de

unges forlovelse deklareret, lidet anende, at Erik allerede er meget mere end forlovet.

På togrejsen har Erik måttet erkende, at han har „glemte“ at fortælle sine forældre om Colette, men han forsikrer hende, at de vil blive lykkelige over at træffe hende. Når han har kysset forældrene goddag, så - voila - må jeg præsentere MIN KONE FRA PARIS.

Men den stakkels Erik når ikke så langt. Dreyer sen. sætter stammende sin søn ind i problemerne, og Erik ser ingen anden udvej end at forlove sig — han kan jo altid hæve forlovelsen, når kontrakten er i orden — og så præsentere sin lille franske kone. Til alt held har husets hovemester, Henriksen, allerede taget sig af Colette, som han tager for at være husets nye pige. Colette går med på spøgen for at være i nærheden af Erik. Det går hurtigt op for Erik, at det er vanskeligt at have sin kone og sin forlovede i samme hus. Colettes franske temperament slår gnister,

og den stakkels ægtemand bliver helt forvirret, da Irene afslører, at hun kun har forlovet sig med ham på skromt. Hun er forelsket i en ung sagsfører, der uheldigvis har tabt en oplagt sag for hendes far, derfor tør hun ikke præsentere ham for familien som sin tilkommende mand.

Til gengæld er hele den Dreyerske familie ganske rigtigt blevet forelsket i Colette, omend det er sket under andre omstændigheder end dem Erik havde tænkt sig. Hendes let fængende temperament og sprogvanskelighederne gør ikke misforståelserne mindre, men det bliver alligevel den lille Colette, som får anbragt tingene på deres rette plads. Det kommer derfor som et chok for familien, da hun glædestrålende erklærer, at hun er i lykkelige omstændigheder, at barnets far er gift, at han vil blive lykkelig, og at hans kone vil blive ligeså lykkelig. - „Fransk som bare satan“ mumler direktør Dreyer. Men der venter ham en endnu større overraskelse ... C'est l'amour!

